

РЕШЕНИЕ

№ 2261

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 05.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **900** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл.13, ал.5 от Закона за социално подпомагане /З./ и чл.16 от Правилника за прилагане на закона за социално подпомагане /ППЗСП/.

Образувано е по жалба на Б. Д. Д. от [населено място], [улица], вх. "А", ет. IV, ап. № 9, против Решение № РД-01-725/27.12.2013 г., издадено от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град към Агенцията за социално подпомагане /АСП/. В допълнителна молба от 27.02.2014 г. се уточнява, че предметът на обжалване всъщност е потвърдената с това решение Заповед № С-278/29.10.2013 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – район „Л.”-С., с която на жалбоподателката е отказано отпускането на целева помощ за отопление на основание чл. 2, ал.1 от Наредба № РД-07-5/16.05.2008 г., във вр. чл.10, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане /ППЗСП/.

В жалбата се твърди, че административният орган неоснователно е отказал отпускането на еднократна помощ, като не е преценил съобразно всички доказателства по преписката. Твърди се, че всъщност са продадени наследствени права, а не недвижим имот, както и че не е посочено кой точно недвижим имот се приема от административния орган за продаден. В с.з. жалбата се поддържа от адв. С.. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът - директор на Дирекция „Социално подпомагане” – район „Л.”-С., чрез процесуалния си представител юрк.И., оспорва жалбата като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на процесуалния представител

на жалбоподателката. Не се иска присждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.10.2013 г. жалбоподателката подава молба-декларация, вх. № С-278 до дирекция „Социално подпомагане” – район „Л.”-С. с искане за отпускане на целева помощ за отопление за отоплителния сезон 20013/2014 година. На 22.10.2013 г. жалбоподателката е посетена у дома си от социален работник след което на същата дата е изготвен съответния социален доклад, с което са спазени изискванията на чл.27 ППЗСП. При извършената проверка е установено, че жалбоподателката, [дата на раждане], не притежава недвижими имоти, живее заедно със сина си Д. Д. в двустаен апартамент, негова собственост, който е в добро техническо и хигиенно състояние. Жалбоподателката има още един син, който живее в провинцията. С експертно решение на ТЕЛК № 0655/09.03.2005 г. на жалбоподателката е определена 90,78 % трайно намалена работоспособност със срок до 01.03.2008 г. Единствен доход е пенсията в размер на 183 лв. В хода на административното производство е установено, че с Договор от 18.12.2008 г. жалбоподателката е продала на сина си Д. И. Д. за сумата от 5 000 лв. цялото си наследство като съвкупност от права и задължения, оставено от покойните ѝ родители, бивши жители на [населено място]. Страните не спорят, че в патримониума на това наследство са включени дворно място и къща в [населено място], [улица], което се потвърждава и от представеното по делото удостоверение изх. № 64060000193/16.10.2013 г., издадено от [община]. Въз основа на тези данни директорът на дирекция „Социално подпомагане” – район „Л.”-С., е издал Заповед № С-278/29.10.2013 г., с която отказва отпускането на исканата помощ, на основание чл.2, ал.1 от Наредба № РЗ-07-5/2008 г. на МТСП и чл.10, ал.1, т.6 от ППЗДП, във вр. чл.10, ал.11, т.2 ППЗСП. С жалба вх. № 9456-41/02.12.2013 г. Д. обжалва тази заповед по административен ред пред директора на Регионалната дирекция за социално подпомагане – С.-град, който с Решение № РД-01-725/27.12.2013 г. отхвърля жалбата като неоснователна.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 12, ал. 4 от З., условията и реда за предоставянето на социалните помощи, както и прекратяването им се уреждат с правилника за прилагане на закона с изключение на целевите помощи за отопление, които се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика. За процесния период това е Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целеви помощи за отопление, издадена от министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 2, ал.1 от тази Наредба, право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на молбата - декларация е по-нисък или равен на диференциран минимален доход за отопление и отговарят на условията на чл.10 и чл. 11 от Правилника за прилагане на

Закона за социално подпомагане /ППЗСП/. Двете предпоставки са дадени кумулативно, следователно липсата само на едно от тях е достатъчно основание на лицето да бъде отказана помощ. Съгласно чл. 10, ал.1 ППЗСП месечната помощ се отпуска, ако лицата или семействата отговарят и на следните допълнителни условия: по т.6 - да не са прехвърляли жилищен, вилен, селскостопански или горски имот и/или идеални части от тях срещу заплащане през последните 5 години.

По делото не се спори, че с Договор от 18.12.2008 г. жалбоподателката е извършила продажба на цялото наследство, оставено ѝ от покойните ѝ родители Д. и Е. Д., бивши жители на [населено място], за сумата от 5 000 лв., която сума съгласно договора е получила напълно в брой от купувача. В т.ІІІ от този договор е отразено, че купувачът придобива собствеността и владението на наследството, състоящо се от всички недвижими имоти, движими вещи, права и вземания. Не се спори, че в патримониума на това наследство се включва дворно място и къща в [населено място]. Извършеното в петгодишния срок по чл.10, ал. 1, т. 6 ППЗСП възмездно прехвърляне на жилищен имот представлява отрицателна материална предпоставка за получаването на целеви помощи за отопление.

Неоснователен е доводът на жалбоподателката, че не е налице продажба на недвижим имот, а прехвърляне на наследствени права, което е извън обсега на забраната по чл.10, ал.1, т.6 ППЗСП. След като в патримониума на наследствените права е включен недвижим имот, то с продажбата на тези права реално се продава и този включен в наследството имот. Разпоредбата на чл. 10 ,ал.1, т.6 ППЗСП има предвид всяко прехвърляне на собственост върху жилищен, вилен, селскостопански или горски имот и/или идеални части от тях срещу заплащане независимо от вида на договора. Неоснователен е и доводът на жалбоподателката, че алеаторните договори не попадат под забраната на чл.10, ал.1, т.6 ППЗСП. Алеаторният договор също е вид възмезден договор и с него също се прехвърля собственост върху недвижим имот.

Съгласно чл.10, ал.1, т.11 ППЗСП разпоредбата на ал. 1, т. 6 не се прилага в случаите, когато в семейството има лице/лица с трайни увреждания и сделката е извършена с цел смяна на жилището с оглед осигуряване на достъпна жизнена среда за лицето/лицата с увреждания, или общата стойност на сделките не надвишава 60-кратния размер на гарантирания минимален доход за съответния период. По делото няма данни продажбата на наследствените от жалбоподателката права да е станало с цел осигуряване на достъпна жизнена среда. От друга страна правилно административният орган е приел, че получената цена от 5 000 лв. надвишава 60-кратния размер на гарантирания минимален доход /ГМД/ за съответния период. В тази връзка неоснователен е доводът на жалбоподателката за неправилно изчисляване на този размер, тъй като средствата ѝ за лекарства и консумативи са в размер на 105 лв. месечно. Размерът на разходите за консумативи и лекарства е неотносим към правилата за изчисляване надвишаването на 60-кратния ГМД.

Съдът намира за неоснователен и доводът на жалбоподателката, че тъй като петгодишният срок по чл.10, ал.1, т.6 изтича през декември 2013 г., то следва да бъде отпусната целева помощ за отопление за зимния сезон 2013/2014 г. Правнорелевантните факти се преценяват и отнасят към съответната материалноправна норма към момента на издаване на оспорената заповед, т.е. към 29.10.2013 г.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, директор на Дирекция "Социално подпомагане" район „Л.“-С. в изискуемата форма и съдържа

мотиви, от които се установяват фактическите и правни основания за издаването му. Същият е издаден при спазване на процесуалните предпоставки за издаването му, при правилното приложение на материалноправните норми и в съответствие с целта на закона.

С оглед гореизложеното съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора съдът не присъжда разноски в полза на ответника, предвид че такова искане не е направено от процесуалния му представител.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София - град, 20 състав.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Д. Д. от [населено място], [улица], вх."А", ет.IV, ап.№ 9, против Заповед № С-278/29.10.2013 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – район „Л.”-С..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да е издаде на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: